

otázku, zda-li prohlášení žalované v uvedeném dopise lze pokládati za výpověď vůbec a za výpověď vykonatelnou zvláště, netřeba řešiti, neboť podle jeho názoru, i kdyby byla vykonatelnou výpovědí podle § 1 čís. 18 ex. ř., nebylo by zase ještě lze na jejím základě povolití vnucené vyklizení najatých místností, poněvadž její závaznost byla závislá na tom, že vypovídáná strana neodstraní kamna, nezazdí díru do kemína a nenahradí žalované 5.000 Kč, a poněvadž žalovaná nepodala důkazu o tom listinami podle § 7 ex. ř. Z toho plyne, že i soudy posuzovaly věc právně různě — soud první stolice dokonce povolil exekuci vyklizením najatých místností, a nelze proto žalobci vytýkati, že jako právní zástupce žalované ji neodradil, by nepodávala exekučního návrhu na vyklizení a že nepodal žalobu na vyklizení.

Čís. 12017.

Rozhodnutí nelze učiniti základem shodný údaj stran, že žalující dítě bylo v době úrazu, jež prý spoluzavinilo, již sedm let staré, když údaj ten nebyl správný, nesprávnost jeho byla soudu známa, zákonný zástupce dítěte svůj údaj podle druhého odstavce § 266 c. ř. s. odvolal, a soud první stolice zjistil na základě křestního listu, že dítě v době úrazu nebylo ještě sedm let staré.

Postup prvního soudu, jenž si vyžádal křestní list po skončeném jednání podle § 193 c. ř. s., aniž znovu zahájil řízení podle § 194 c. ř. s., nebyl sice správný, neměl však býti důvodem odvolacímu soudu, by okolnost oním vadným postupem zjištěnou pominul a vycházel co do věku poškozeného z předpokladu, který se ukázal a je nesprávným.

Spoluvina rodičů dítěte, žalujícího o náhradu škody z úrazu, ježto prý opomenuli dozor nad ním, jest snad závažnou pro poměr žalovaného škůdce k rodičům žalobcovým s hlediska ustanovení §§ 1301 a 1302 obč. zák., nemá však význam pro poměr žalovaného k žalujícímu dítěti, nelze-li podíl rodičů na poškození zjistiti, takže žalovaný ručí žalujícímu dítěti za škodu solidárně.

(Rozh. ze dne 21. října 1932, Rv I 1060/31.)

Nezletilý žalobce se poranil uchopiv rukou provaz na provaznickém stroji postaveném na dvoře žalovaného a sahajícím až na chodník před domem. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice důvodem po právu třemi čtvrtinami. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany. Důvody: Odvolání strany žalující. Žalovaný byl právoplatným trestním rozsudkem uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 335 tr. zák., který spáchal tím, že postavil při výrobě provazů stroj na chodníku bez ochranného opatření, kterým byl žalobce těžce raněn. Tímto rozsudkem jest procesní soud vázán (§ 268 c. ř. s.) a nebylo proto řešiti otázku, zda úraz ten žalovaný zavinil, takže zbývalo jen zodpověděti otázku, zda nezletilý žalobce neb osoby, jimž jest vykonávati nad ním dozor, poranění žalobcovo spoluzavinily. Soud první stolice vycházel z nesprávného předpokladu, že žalobce nebyl v čase úrazu ještě sedm let star a že mu proto nelze spoluzavinění přičítati, že však spoluzavinila úraz ten žalobcova matka, poslavši hochu bez dohledu s lístkem na poštu.

ač mohla prý úraz předvídati, vědouc, že žalovaný provozuje výrobu provazů způsobem v žalobě tvrzeným a že z toho hrozí žalobci nebezpečí zranění. S tímto právním názorem nelze souhlasiti. Strany přednesly při jednání dne 10. října 1929 shodně, že se nezletilý žalobce narodil dne 20. listopadu 1920, a jest nesporno, že se žalobcův úraz udál dne 23. února 1928. Soud první stolice, maje pochybnosti o žalobcově stáří, vyžádal si, skončiv dne 10. října 1929 řízení podle § 193 c. ř. s., z úřadu, aniž strany o tom věděly, křestní list žalobcův a zjistiv na základě něho, že se žalobce narodil dne 25. května 1921 a že nebyl v den úrazu dne 23. února 1928 plných sedm let stár, dovodil z § 21 obč. zák., že není zodpovědným za utrpěný úraz, za to však žalobcova matka, která nechala dítě na ulici bez dohledu a poslala je s lístkem na poštu. Zásada materiální pravdy jest omezena zásadou projednávání. Soud jest oprávněn zjišťovati pravdivost tvrzených skutečností jen v mezích procesních předpisů. Podle § 266 c. ř. s. jest skutečnosti, které strany tvrdily jako pravdivé, vzítí za základ právního posouzení. Měl tedy procesní soud vycházeti z toho, že žalobce byl v den úrazu stár přes sedm let a že mu lze podle §§ 21, 248 druhý odstavec, 1308, 1310 obč. zák. přičísti zodpovědnost za jeho jednání neb opomenutí. Soud prvý bezvadně zjistil, že žalobce v den úrazu krátce před úrazem byl opětně žalovaným a jeho synem od stroje odehnán pokud se týče upozorněn, by na stroj nesahal, že však neuposlechl a přišel ke stroji znovu. Jest proto zodpovědným za svůj úraz též sám, ovšem v míře daleko menší, než žalovaný, který byl pro svou neopatrnost rozsudkem trestního soudu uznán vinným přestupkem podle § 335 tr. zák. Soud odvolací jest právního názoru, že poměr zavinění žalobce a žalovaného jest vzhledem k 1304 obč. zák. vyjádřiti poměrem 1/4 ke 3/4. Nelze však souhlasiti s míněním prvního soudu, že matka dítěte, za otcovy nepřítomnosti, zanedbala nad ním povinný dohled. O žalobci není tvrzeno, že jest dítětem duševně zaostalým. Matka jeho mohla o něm předpokládati, že může bez doprovodu jiné osoby jíti v místě, kde není pouliční ruch nebezpečný, což soud prvý též zjistil, do školy a ze školy a že může býti poslán na menší pochůzky. Vždyť nelze děti takové voditi stále za ruku. Dovedou-li děti velkoměstské při uličním ruchu choditi bez dozoru samy do školy a ze školy a samostatně po ulici, lze totéž žádati na dítěti v malém místě, kde obyčejně nehrozí nebezpečí. Bylo proto v tomto směru odůvodnění rozsudku soudu první stolice změnití. Jinak bylo odvolání žalující strany zamítnouti jako neodůvodněné. II. Odvolání strany žalované. K výtce vadnosti řízení, záležející v tom, že soud první stolice způsobem shora vyličeným bez vědomí stran zjistil žalobcovo stáří, jest uvéstí, že prvý soud odňal stranám možnost, by intervenovaly při provádění důkazu, a, měl-li pochybnosti o žalobcově stáří, měl jednání po rozumu § 194 c. ř. s. znovu zahájití. Neprávem tudíž vycházel prvý soud z předpokladu, že lze pokládati žalobce za dítě, které v den úrazu nepřekročilo stáří sedm let a že podle § 21 obč. zák. nemůže býti uznáno na jeho spoluvinu na úrazu, který utrpělo.

Nejvyšší soud vyhověl žalobcovu dovolání a změnil napadený rozsudek v ten rozum, že žalobní nárok jest důvodem zcela po právu; dovolání žalovaného nevyhověl.

D ů v o d y:

K d o v o l á n í ž a l o b c o v u. Dovolání, opřenému o dovolací důvody podle čís. 3 a 4 § 503 c. ř. s., nelze upřítí oprávnění. Odvolací soud jest toho názoru, že, hledíc k souhlasnému přednesu stran při ústním jednání ze dne 10. října 1929, jest vycházeti z toho, že žalobce byl v den úrazu stár přes sedm roků, a že mu lze proto přičísti zodpovědnost za jeho jednání neb opomenutí. Jest pravda, že strany při onom ústním jednání přednesly shodně, že se žalobce narodil dne 20. listopadu 1920. Kdyby tento přednes byl vzat za základ rozhodnutí, byl by ovšem, hledíc k nesporné skutečnosti, že se žalobcův úraz stal dne 23. února 1928, správným názor odvolacího soudu, že žalobce, překročivší v den úrazu sedmý rok svého věku, jest spoluzodpověden za úraz z důvodu, že škodnou událost spoluzavinil. Než jest uvážiti toto: Při ústním jednání dne 10. října 1929 byl podle zápisu o protokolu sdělen obsah trestních spisů, v nichž byl slyšen jako svědek žalobce, který udal, že jest šest let stár. Matka žalobcova, slyšena před dožádaným soudcem, udala jako svědkyně, že v době úrazu byl žalobce šest let stár a že navštěvoval první třídu obecné školy. Soudu bylo proto známo, že údaj stran o věku dítěte, jsoucího podle § 21 obč. zák. pod zvláštní ochranou zákonů, nemůže býti správný. Zákonný zástupce dítěte sdělil soudu na dotaz, kde se dítě narodilo a jakého jest náboženství, místo narození dítěte, jeho náboženství a zároveň i datum narození, dne 25. května 1921. Sdělení to jest podle druhého odstavce § 266 c. ř. s. posuzovati jako odvolání mylného jeho údaje při ústním jednání dne 10. října 1929. Soud prvě stolice, by přezkoumal správnost tohoto odvolání zákonného zástupce dítěte, vyžádal si křestní list a zjistil z něho, že se dítě skutečně narodilo dne 25. května 1921, a že žalobce, hledíc k nesporné skutečnosti, že se úraz stal dne 23. února 1928, nepřekročil v den úrazu ještě sedmý rok svého věku. Odvolací soud pochybil, vysloviv v souzeném případě, že jest rozhodnutí vzíti za základ shodný údaj stran o věku dítěte, údaj ten nebyl správný, nesprávnost jeho byla soudu známa, zákonný zástupce údaj svůj podle druhého odstavce § 266 c. ř. s. odvolal, a soud prvě stolice zjistil z křestního listu, že se dítě narodilo dne 25. května 1921. Měl proto odvolací soud svému rozhodnutí učiniti základem soudem prvě stolice zjištěný věk žalobcův, an žalovaný v odvolání ani netvrdil, že se v křestním listu stal omyl, a jen nadhodil, že omyl není vyloučen proto, že prý matka dítěte jako svědkyně udala, že žalobce byl v den úrazu již sedm let stár. Z jiného důvodu správnost údaje křestního listu nebyla vzata v pochybnost. Tvrzení, že matka udala věk dítěte v den úrazu přes sedm roků, jest však v rozporu s protokolem čís. 1. 24 p. v., v němž jest její výpověď zaznamenána. Postup prvého soudu nebyl sice správný, když si po skončení jednání podle § 193 c. ř. s. vyžádal křestní list, aniž znovu zahájil řízení podle § 194 c. ř. s. Ale postup ten, pokud se týče jeho vadnost, neměla býti důvodem odvolacímu soudu, by okolnost oním vadným postupem zjištěnou pominul a vycházel co se týče věku žalobcova z předpokladu, který se ukázal a je nesprávným. Žalobce nebyl v době úrazu nedospělcem, t. j. ve věku mezi 7 a 14 rokem života, jenž

ovšem může mít spoluvinu na poškození po rozumu § 1304 obč. zák., nýbrž dítětem, nedokončivším ještě sedmý rok věku (§ 21 obč. zák.). Dětem ve věku do sedmi let nelze však pro jejich věk, v němž se jejich duševní schopnosti nemohly ještě vyvinouti tak, aby si byly vědomy své vůle a následků svého jednání neb opomenutí, přičítati spoluzavinění na úraze, který utrpěly. Odvolací soud pochybil proto po právní stránce, uznáv na spoluzavinění žalobcovo.

K d o v o l á n í ž a l o v a n é h o. Dovolatel jest toho názoru, že rodiče žalobcovi spoluzavinili škodnou událost tím, že nevykonávali povinný dozor nad žalobcem. Poukazuje-li však dovolatel na spoluvinu rodičů žalobcových, kteří prý opomenuli dozor nad ním, mohla by snad tato spoluvina býti závažnou pro poměr žalovaného k žalobcovým rodičům s hlediska ustanovení §§ 1301 a 1302 obč. zák., nemá však význam pro poměr žalovaného k žalobci v souzeném sporu, an podíl rodičů na poškození nelze určití a žalovaný ručí žalobci za škodu solidárně (§ 1302 obč. zák.). Žalobci přísluší proti žalovanému náhrada celé škody, a není proto, posuzuje-li se věc s tohoto správného právního hlediska, dovolání žalovaného, pokud vytýká, že mělo býti uznáno na spoluzavinění rodičů na žalobcově úraze, oprávněno, a nebylo třeba vejíti na ostatní žalovaným uplatněné dovolací důvody podle čís. 2 a 3 § 503 c. ř. s.

Čís. 12018.

Nabytím knihovního vlastnictví (třebas na základě rozsudku cestou exekuční) přejímá nabyvatel břemena, váznoucí na nemovitosti.

Pro hypotekární žalobu jest lhostejno, zda žalovaný majitel zavazene nemovitosti jest osobním dlužníkem a zda a jaký postižní nárok by snad měl majitel nemovitosti proti předchozím majitelům téže nemovitosti, kteří jsou osobními dlužníky zažalované pohledávky.

(Rozh. ze dne 21. října 1932, Rv I 1333/31.)

Žalobkyně domáhala se na žalované zaplacení pohledávky ze zá-půjčky, jež byla na domě žalované knihovně zajištěna. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l á c í s o u d z těchto důvodů: Neúplnost řízení spatřuje odvolatelka v tom, že nebyl konstatován obsah exekučních spisů okresního soudu v S., E 679/29, jimiž mělo býti prokázáno, že nenabyla vlastnického práva k domu ve smyslu § 431 obč. zák. cestou smírnou, ve formě smlouvy nebo podobně, nýbrž cestou exekuční. Výtka tato není opodstatněna, ježto okolnost, že žalovaná nenabyla vlastnického práva k zavazene nemovitosti cestou smírnou (smluvní), nýbrž cestou exekuční na základě rozsudku pro uznání ze dne 19. listopadu 1929, nebyla sporná a nebylo tudíž zapotřebí ke zjištění této skutečnosti vyžádati si ještě exekuční spisy. Vzhledem k ustanovení §§ 431, 441 a 443 obč. zák. jest nerozhodno, jakým způsobem nabude se knihovního vlastnictví, zda na základě smlouvy tržové nebo postupní či na základě rozsudku, nýbrž rozhodujícím jest, že žalovaná jest knihovní vlastníci domu, na němž zažalovaná pohle-